karahindiba

yiğit feza

şiir kitabı

Feyza'ya...

Ve bir gün bu dizeleri okuyacak olana.

Önsöz

Bir yıldız uzaklaştığında rengi kırmızıya kayar. Fizikçiler buna kırmızıya kayma der; ben buna birini kaybetmek derim.

Şiirler büyürken mürekkep de değişiyordu; kırmızıya çalıyordu sayfalar. Önce mavi bir piramit içinde parlayan biri vardı — yaklaşan ışık, sıkışan dalga boyları, mavinin yoğunluğu. Sonra uzaklaştı. Ve ışık geride ne bırakırsa — o uzayan, incelen, kırmızıya dönen son titreşim — ben onu yazdım.

Altı bölüm, bir ışığın yolculuğu. Düşüşten coğrafyaya, kırılmadan gölgeye, ağırlıktan evrime. Her bölüm bir dalga boyu, her şiir o boydaki bir titreşim.

Belki sen de bir gün bu sayfalarda kendi ışığını ararsın. Belki bir isim, bir kahve

buharı, bir kıvırcık saç. Belki de
mürekkebin rengi değişir okurken —
kırmızıya kayar senin rengin de kırmızıya
çalar mürekkebin de.

Ancak o zaman sana da ait olur.

Yiğit Feza

Bursa, 2026

I. Işığa Düşüş

— beklenmedik bir anda, içeriden —

Güneşten Merhaba

Sen dokundun ya dilsizliğime,
Cümlelerim ilk kez şiir açtı.
Meğer ne zahmetsizmiş,
Dünyayı süsleyen birine,
Böyle mısra mısra akmak...

Kuytumdaki sakinliği
Deli bir telaş basıyor şimdi,
Anladım ki
Bir uçurum kenarında
Çiçek açmakmış sevdan.

Bir rüyadayım;
Bastığın toprak yeşeriyor,
Yürüdüğün yollar genişliyor.
Uçsuz bucaksız bir gökyüzü duruyor
Köprücük kemiklerinin kucağında.

İçimde çocuksu ürperti,

Göğsümde durdurulamaz fırtına...
Eğer bir gün ansızın yağmur durursa,
Bilirim,
Gülüşün dokunmuştur bulutlara.

Sen adımlarınla göğü açarken,
Güneşten koparılmış bir merhaba gibi,
Yönünü saçlarında bulur göçmen kuşlar;
Aralarına sızar yüreğim.

Kıvırcık

Onu ilk gördüğümde,
Mavi bir piramit içinde parlıyordu.
Etrafa saçılan güzelliği
delip geçiyordu hücrelerimi.
İlk görüşte aşk mıydı bu?
Aklım almadı, aklıma kızdım.

O kahvesini içerken;
Her defasında fincana sığmayan
taşkın bir gülümsemeyle bakardı bana,
Yine öyle bakıyordu.

Ama en çok saçları...
O kıvırcık saçlar.
Sanki başı değil de yüreği kabarıyordu.
Dokunmaya kıyamadığım bir karmaşa,
Öylesine kendiliğinden,
öylesine özgür, kuşlar gibi.
Tel tel yüreğime göç edişini

görmeliydiniz gözümden.

Sonra bir gün, gitti, ansızın.
Tıpkı geldiği gibi...
Yüreğim almadı, yüreğime kızdım.
Hâlâ rüyalarımda uçuşur saçları.
Uyandığımda
parmaklarıma dolanan o teli ararım.

Kahve Buharı

Kahve buharı gibi yükselen bir neşe
içime buğulandı.
Seninle başladı her şey —
Güneşin ilk defa gerçekten doğduğu
sabah gibi,
Sanki dünya o güne kadar taslaktı.

Güldüğünde odanın geometrisi değişirdi:
Duvarlar genişler,
Tavan yükselir,
Nefes almak kolaylaşırdı.

Sesin gitsen de orada dururdu —
Mobilyalar arasında,
Işığın açısında,
Bardağın bıraktığı halkada…

Bakışların bir başkasının yoluna değmese,
İçimdeki bu ince kıskançlık

buharlaşıp kaybolurdu.
Sanki güzelliğin,
herkese açık bir mevsim değil de
Yalnız bana açılan kapalı bir iklim
olmalıydı...

Ama kahve soğur sonunda —
Bardak boşalır, halka solar,
Ve ben hâlâ o halkaya bakarım.

Kapısız Oda

Yüzün, ışığın kendine bir sebep
bulduğu yer.
Bakışının değdiği her şey,
bir anlığına kusursuzlaşır.

Gürültünün tam ortasında incinen
bir zarafet sesin.
Güzelliğin, anlatılmayı aşan
bir düzen gibi;
Varlığınla tamamlanan bir denge
Kendini överken bile utanacak kadar saf.

Bir kelime düşse dudaklarından,
Dünya içini dinlemeyi öğrenir…

Adını bilmediğim bir vakit
içimde eğilip bükülür;
Varlığım, sana açılan
kapısız bir odaya dönüşür.

Yokluğun zamanın yönünü değiştirir.
İçimde bir boşluk
Seninle açılıp seninle derinleşen
Ve senden başka hiçbir şeyle dolmayan.

Bu cümle
Başladığı yerde hâlâ sen varsın
Ve bitirmeye elim varmıyor.
Çünkü sonsuzluk,
Ancak seninle yazılınca mümkün.

Alakan

Ne kadar güzel
Seninle aynı zamanda hayatta olmak,
Mekânlarımız farklı olsa da

Ne kadar güzel
Kalbinde atışını
hissedercesine var olmak,
Her ne kadar çıkmış olsam da

Ne kadar güzel
Sıcacık gülüşünün sebebi olmak,
Sağanak yağmurlar bırakmış olsam da

Ne kadar güzel
Yakından uzaktan alakan olmak…

Hayalet Lavanta

Kurutulmuş güllerin saklandığı
eski bir kitabın sayfalarından taşan,
O unutulmaz yaz akşamlarına benzerdi
senin kokun;
İçimde çocukluğumdan kalma
unuttuğum ne varsa uyanırdı birden,
Zamandan kopuk bir hisle aydınlanırdı
içimdeki gökyüzü.

Serin bir akşamüstünün omzuna
başımı yaslamak
ve ışığı yavaşlatmak isterdim,
Seni almak, seni vermemek,
sana boğulmak —
nefes gibi.

Kireçli yamaçlarda rüzgâra duran
Bir Akdeniz iklimiydi senin kokun;
Sıcak ve yaban.

Ve umursamaz, top peşinde koşan
çocukluğum kadar,
Sanki birazdan annem seslenecek;
Telaşım bundan.

Sarılıyorum kokuna,
Öpüyorum bir kez,
Ve bir kez daha.

Keskin lavanta ve toprak karışımı,
Yıllar öncesinden kopup gelen
bir hayalet gibi sarıyor etrafımı.

...Ve o an dikey bir kesik atıldı sessizliğe,
Kapı, ahşabın eklem ağrılarıyla gerindi.
İçeriye uzanan taşlaşmış sarı bir çığlık,
Ürküttü toz zerreciklerini...

II. Işığın Coğrafyası

— bir sokağa, bir kıyıya, bir kente işleyen —

Neyleyim Bursa'yı

(kıvırcık saçlarını rüzgâra bıraktığında
bunu bilerek mi yapıyordun)

Uyandım
Kokun vardı hâlâ yastıkta, yokluğun değil
Ne garip, alıştım işte böyle
Önce yokluğuna, sonra alışkanlığıma

Mudanya iskelesi kayıyor siste
Eski vapurlar bilir bu hissi
Bir yere gidiyormuş gibi yapar
Aslında sadece sallanır durur

"ben birkaç parça anıyla sarhoş oldum bugün
ve mutluluğum kaldı dağlar ardında"

Bu şarkı iyi geldi, ama
Sen zaten biliyorsun, neden…

(ya da boş ver, sesimiz yokken
sözsüz olmalı şarkılar
Ludovico çalsın fonda…)

Kıvırcık saçların vardı
Ve deniz bunları hiç çözmeye gelmedi
Belki de kıyıya vuran saçlarındı
Ben anlamadım
Küçük bir şeydi bu
Ama en çok bunu düşünüyorum şimdi
Küçük şeyler kalıyor, büyükler gidiyor

Tophane'den Tezveren'e giden
kestirme yolda
Top atışına tutuldum gidemedim
Öleceğimi bilsem koşa koşa
gideceğim yolları
Şimdilerde hiç bitiremedim

Bursa'da kestane satıyorlar hâlâ
Sen burada değilsin, onlar bilmiyor
Ben biliyorum

Bu kadar yeter bazen

Yaşanmamış şeyleri saymak yorucu
Saydım yine de ne yapayım
Sinemalara gitmedik
Kıyı boyunca yürümedik sabaha karşı
Birlikte üfleyerek kestane yemedik
Söz verdiğin o kahvaltı kaldı yarım
Yarım kalmış şeylerin ağırlığı
neden yarım değil…

Deniz burada da var
Ege değil, Marmara
Daha az şairane, daha çok yorgun
Bana benziyor bu hali

Bakıyorum uzağa
Sen dönecekmişsin gibi değil
Sadece bakıyorum
İnsan bakar işte denize
Özlemek bu olmalı…

Bir şey sormak istiyorum ama
sormayacağım
Zaten biliyorum cevabını
Dönmeyeceksin
Bunu bilmek
garip bir rahatlık verdi bir ara
Geçti
Şimdi sadece biliyorum
Kıvırcık saçların son gördüğümde
biraz uzamıştı
Onu da saydım yaşanmamışlara

Gemlik'ten Mudanya'ya yol var
Kısa bir yol, kıyı boyunca
Geçiyorum bazen
Seninle hiç geçmedik bu yoldan
Şimdi geçince aklıma geliyorsun
Bu benim hatam sanırım
Her yeni yeri seninle doldurmak
Ama ne yapayım
Alışkanlık bu, bırakmıyor

Özlemek nefes almak gibi
Nefes almak gibi özlemek —
Nefesimi kesen yokluğuna
Nefes aldırmak gibi seni özlemek…

(ve sen, kıvırcık saçlarınla,
denizin en mavi yerine gittin
dalgalar söylemedi nereye)

Susamlar Kadar Çok

Bir çilek tezgâhında rastladım
dudaklarının kokusuna
Yanındaki erikler kamaştırdı
senli düşlerimi
Işığı sönmüş vitrinlerde aradım
yansıyan yüzünü
Göz göze geldik, kaçırdım gözlerimi

Çocuk aklıma uyup yürüdüm
meydanlarında
(yoruldum..) dilimde kurudu kelimelerin
Bir çay ocağında çayıma karıştırdım
gülüşlerini
(bilemedim..) simidimin üstündeki
susamlar mı daha çoktu
Yoksa özlemin mi

Çarşı sanki senin bedenin,
içinde kayboluyorum usulca

Renklerin çığlık atıyor her köşe başında
Kalabalık, sıcak, tanıdık bir uğultu

Unutma İsmimi

Nasıl olsa bitecek bir gün her şey,
Bazen henüz bitmeden
bitirmeli bir şeyleri...
Yeterince sarmadık mı yaralı düşleri?
Aslında biliyor musun, çok özledim
hesapsızca biz olduğumuz günleri

Bunca yıl sonra çıktın karşıma birden,
kalbim titredi...
Yanlış sevilerde pas tutan kalbim.
Nasıl korkmazdım ki bundan?
Sensiz unutmuştum epeydir sevmeyi.

Biliyorum biz zaten bittik, defalarca
Ama yüreğimde delirdi özlem bu gece
Duramadım, ne yapsam olmadı...
Mudanya'ya gittim, saat sabahın beşi
Deniz havasını seversin sen diye
düşümde getirdim seni.

Deniz çarşaf gibi dupduru
Tıpkı yüzüne benziyor bu hali.
Biliyorum hiçbir şey olmayacak eskisi gibi
Ve güneş hiç doğmayacak
saçların gibi kızıl
Nostaljik bir renkte duracak
dünya dedikleri.
Sevgilim;
Beni bağışla diyemem ama
Unutma ismimi...

Gri

Hüzün kokar sabahları bu deniz —
Ne kahraman ne şairane,
Sadece orada, yorgun ve gri.

Seninle gelmedim hiç bu kıyıya.
Yalnız geldim, yalnız oturdum
taşın üstünde.
Dinledim denizin sesini —
Usul usul adına dönüşürken.

Gözlerimi kapattığımda
Tam burada duruyorsun —
Elimde değil,
Ama tam burada.

Benimle gelmedin hiç bu kıyıya.
Yalnız geldin, yalnız oturdun
taşın üstünde.
Dinledin mi denizin sesini —

Usul usul adıma dönüşürken.

Köşe Başı

Kalabalıkların arasında
Kimseye çarpmadan,
Sana denk gelmeden yaşamayı
Öğrendim ama alışamadım.

Hâlâ her köşe başında
Biraz duraksıyorum —
Sanki oradan çıkacaksın diye…
Sana çıkmıyor artık sokaklar.

İçimde bitmeyen cümleler,
Hepsinin sonu aynı.
Ve ne acı, özlemin pervasızı —
Sana çıkmalı artık sokaklar.

Titrer

Bir sokak lambası titrer uzakta,
Altında yürürdük seninle bir zamanlar...
Adımlarımız yankılanır hâlâ,
Sanki o kaldırım, hâlâ bizi anar.

Geceleri düşünürüm seni,
Titrer adın, yanıp söner dilimde.
Kalem terler, kâğıt yutkunur,
Hızlanır kalbim, hayaline bile.

III. Işığın Kırılışı

— karanlık da o ışıktan öğrenildi —

Fon

Yürüdüğüm yolları sensizlik bastı
Koştum,
Koşarken burktum hayalimi
Kaçamadım,
Kalakaldım özleminde.

Modern zamanın fonunda
solgun şimdiler
Uzadıkça yırtılıyor zamanın dokusu
Arasından nostaljik gülüşü saçılıyor
Bahar mı sandın yüreğim?
Aldanıp da açma sakın...

Nefesinde demlenmiş şiirler yok artık
Üşüyorum,
Bugün sahilinde buz kesiyor ellerim
Suskun dalgalar vuruyor ayak izlerine

B/iz

Sana dair olan şey,
bende kalmayı seçmiş gibi,
Onu çıkarmaya çalışmıyorum artık,
Çünkü bazı duygular sökülünce
İnsanın içinden bir yer eksiliyor
Ve ben eksilmeyi
uzun zaman önce bıraktım

Başlangıcını hatırlamıyorum bunun,
Ne zaman sana dönüştüğünü,
Ne zaman adının içimde
başka bir şeye evrildiğini,
Sadece gelip geçtiğini biliyorum
Ama geçerken
kendinden daha kalıcı bir iz bıraktı,
Öyle ki şimdi yokluğun bile
Bir varlık gibi duruyor içimde

Seni düşünmek eskisi gibi değil,

Daha yavaş, daha derin, daha az aceleci,
Sanki yıllar boyunca kendi kendine
koyulaşmış bir şarap gibi,
İlk tadındaki o keskinlik yok,
Geride kalan şey daha ağır,
Daha yerleşmiş, daha suskun

Biz olmak üzerine konuşmuyorum artık,
Bazı kelimeler tekrar edilince
anlamını kaybediyor
Ve biz, bir kelime olmaktan çıkıp
Bir zamana dönüşeli çok oldu

Ne seni çağırıyorum
ne de senden kaçıyorum,
Sadece orada bir yerde olduğunu
biliyorum,
Dokunulamayacak kadar uzak
Ama yok sayılamayacak kadar yakın

Sende kalan ben, bende kalan sen
Kimsenin bilmediği, adı olmayan

Ne geçmiş ne de şimdi,
Sadece devam eden bir şeyin içinde
Zamana hapsolmuş biçimde
Acıtmıyor
Sadece yer kaplıyor…

Karahindiba

Seninle biz, bir köşede açmış
karahindiba gibiydik.
Öyle güzel, öyle beyaz…
Gelinliği kıskandıran,
melekleri imrendiren.

Bir çocuğun kırlarda son sürat koşturup
Bizi koparmasını ve üflemesini bekleyen.
Öyle savunmasız, öyle sonunu bile bile…
Rüzgârın en sert estiği sonbaharda
Damarlarımız donarcasına, direne direne.
Ve kazanan rüzgâr olacağını bile bile…

Tomur tomur dağılan biz!
İnatçı bir rüzgâr…
Bir yanda bitti dediğimiz her şey,
Bir yanda toprağa düşüp yeniden biz
oluşumuz.
Bazen…

Bazen diyorum ki içimden;
Sonumuz bile sonsuz.
Öyle güzel, öyle hayat veren...

Belki de bu düşüncemdi hep
İçimdeki yangını dindiren.
Ateş olduk, köz olduk, duman olduk;
Biz bizde yok iken.
Ne unutabildim ne susabildim,
Yokluğun içimde diken...

Sonbahar Hesabı

Düştü bir yaprak,
Saydım: birinci.
İkincisini de saydım.
Onlar düşmeye devam etti,
Ben saymaya.

Seninle kaç mevsim yaşandı,
Kaç mevsim yaşanamadı —
Düştü bir yaprak daha,
Saydım: üçüncü.
Dördüncüyü de saydım.
Sanki son yaprağı sayarsam
Bir şey değişecekmiş gibi.

Ama yaprak düşmeye devam ediyor
Ve ben saymaya...

Pencere

Gece, en çok senin olduğun zamandır —
Sabah olmadan önceki o yarım saatte,
Zaman henüz kendinden habersizken.

Herkes uyurken ben uyanık,
Sen de gecenin bir yerinde,
Belki bir pencereye yaslanmış —
Aynı karanlığa bakıyorsundur,
Bambaşka bir yalnızlıkla.

İki farklı sessizlik,
Aynı gökyüzünün altında nefes alıyor.
Karanlık, sormuyor
gündüzün sorularını —
Bildiklerini saklıyor içinde,
Sabah gelmeden önce.

Işık girdiğinde perdelerden,
Aramızdaki mesafe de

uzanacak onunla —
Gün, her zaman yaptığını yapacak:
İkimizi de çekecek ayrı dünyalara.

Ama şu an hâlâ gece,
Ve gece, ikimizin de.

Sonbahar Süsü

Sonbahar süsü verilmiş sanki
bu ilkbahara.
Güneş ne kadar utangaç,
Bulutlar ne kadar ağlak...

Öyle derin bir inançla
aldanmış ki bazı yapraklar;
Çoktan sararıp
kaderlerini kabullenmişler üstelik.

İltihap

Sohbetin kürkçü dükkânı "neyse",
Belki de sadece bir neyseyiz.

Farkında mısın...
"Keşke" yadırgıyor yerini,
Özlem koşmaktan nefes nefese,
bizi dışarıda.
Aşk belki de alzheimer;
Hatırlamıyor bizi.
Tutkunun dili tutulmuş, konuşmuyor,
Ve saygı artık bizi terliyor.

Güzel olan her şey,
Derisinin altına sızan
bir cam kırığıymışız gibi,
İltihabımızla birlikte
yüzeye doğru itiyor bizi.

Bir zamanlar güneştik fakat mevsim kış,

Ve ben sana bunu bir türlü anlatamadım.

Gitmek zorundayız bugün,
Çünkü kalamıyoruz.

Şimdi bundan sonraki bütün geceler için,
Sana kocaman bir iyi geceler.

IV. Işığın Gölgesi

— düşen gölgesi uzanırken karanlığa —

Kırmızıya Çalıyor Mürekkebim

Yorgun günlerinde
dinlenmelik şiirler yazıyorum sana
Yorulursan gel, soluklan gölgesinde...
Bakma öyle kırılgan durduğuna,
Heybeti köklerinde.

Susadığın günlerde
oluk oluk şiirler yazıyorum sana
Susarsan gel, iç hece hece...
Yetmez diye sakın korkma,
Pınarları gözlerimde.

Yüreğime dokundu bu gece kalemim
Yazdıkça kırmızıya çalıyor mürekkebi.
Yalınayak yalnızlığımda kesiliyor nefesim
Arıyorum her yerde,
senli mavinin serinliğini

Acı bir kahve telvesinde

saklanıyor gözlerin
Sobeletmiyor bir türlü kendini.
Eğer izin verseydi gözlerin;
Utanırdı birden
bütün göz göze gelişleri…

Yine de biliyorum;
Gel desek,
Gelemeyecek kadar sarhoş şimdi
özlemler.
Sar desek, saramayacak kadar uzak...
Olsun, yine de güzel...
Hissediyor musun?

İyot Kokusu

Sabah erken indim kumsala,
Aradım ayak izlerini.
Biraz daha düzleşirken,
Yakaladım dalgaları.
Yetmedi gücüm, gücüme gitti.

Keskinleşirken iyot kokusu,
Ağırlaşıyor.

Sadece ben kalmışım.
Ve beni de alacak o dalga.
Bekliyorum.
Benimle birlikte soğuyor kum.

Mor Atlas

Göğsüme çöken akşamın mor atlasında
Adın,
söndürülemeyen bir yara gibi yanar.
Zaman, kırık bir saat misali içimde kanar,
Ve ben — kendine sürgün bir rüzgâr —
Seni, hiç var olmamış
bir baharın kokusunda ararım.

Aşk: İyileşmeyen Bir Şiir

Orada parlıyor hâlâ gülüşün,
Gece olmasına rağmen.
Duyulmayı bekleyen bir hikâye
Dudaklarının kıyısında
Senin gibi gelen bir uyku eşliğinde
Anlat bana

Milyar yıllık bir sükûnette
Kıvrılmış yanımda olmayan —
Ve aşk,
İyileşmek değil,
Yarayı kutsallaştırmak…

Sen gelince—
Ne kadar görünür oluyorum birden.
Adını hecelerken gıcırdıyor kemiklerim
Nabzım,
Bir çiçeğin açılma telaşına dönüşüyor.
Sanki hep bahar gibi —

Ki zaman kırılmıştı senin nabzında.

Seni sevmek,
Kırık bir aynada
yüzünü tamamlamaya benziyor;
Ne kadar parça varsa,
Hepsi sana dönüyor sonunda.

Öyle güzel yazılıyor ki şiirlerim sana,
Aşık olduğumu unutup
Yeniden aşık oluyorum —
Bir aptal gibi,
Aynı kalpten defalarca geçip
Hepsini ilk kez sanacak kadar…

Doyamadım

Yırtıldı gecenin simsiyah çarşafı,
doğdu gün
İçimde bir umut, yine ölü doğuyor.
Çığlıktı seni düşleyişlerim
birden dili tutuldu
Yokluğun vurdu yine sahilime
Daldı gözüm hırçın dalgalara
Anılar öperken dudağımı,
Aradım adını her yerde karış karış
Sordum martılara, gören olmamış
Battı yine güneşim saçlarının gölgesine
Kıvır kıvır aktı yüreğimden bir sızı
Ağzımda dudağının kıyısından
öptüğüm tat
Seni arıyorum kum taneleri arasında…

Tenine değen rüzgârdan
medet umuyorum
Belki kokunu getirir diye…

Göğüs kafesimin içinde çarpan sen!
Beni yoruyorsun.
Ya kanatlan uç semalarımda ya dur artık!
Gelinlik sandığım bembeyaz perdeler
mutluluğuma kapandı.
Avuçlarında kaldı iç çekişlerim.
Yoruldum
seni sadece gözlerim kapalı görmekten.
Yığılıp kaldım yine
hiç uğramadığın bir sokağın köşesinde
Seni görmek için kapattım gözlerimi
Uyuyakalırsam eğer gözlerinde,
sakın uyandırma
Sen de kapat gözlerini
Kapat ki üşümeyeyim…

Yetmedi mi
Kirpiklerimizden süzülen yaşlarla
beslediğimiz ayrılığı
Yıllar demlemiş zaten vedanı,
acısı derinimde
Düşünüyorum da

hiç doyamadım ben sana...
Ve utanıyorum,
Ömrümce yanında olsam da;
Doyamazdım sana zaten diye
kendimi avutuşlarımdan.
Utanıyorum,
Yokluğunla başa çıkabilmek için
Yıllarca kendimi kandırışlarımdan.
Utanıyorum, sensiz duygularımın
çırılçıplak oluşundan.

Güneşin sarısı yorgun,
Dokunsan ağlayacak bulutlar
Bak kapanıyor yine hava, zaten kapansın
Sensiz ne anlamı var
Maviliğin, renklerin, güneşin…
Toplasan eder mi gülüşün?
Tenindi benim gökyüzüm
Sırtındaki benlerdi yıldızlarım
Parmak uçlarımla gezinirdim
yıldızlarının arasında
Hâlâ dün gibi aklımda

öptüğümde huylanışların
Zaman nasıl da akıp gitmiş
yıllanmış şarap gibi
İçerken tatlı tatlı hiç anlamamıştık oysa.
Aklım almıyor, sahi nasıl dayandık buna?

Gece Kahvaltısı

Masada senin için yer açtım yine.
Görmüyorsun biliyorum,
Ama bırakamıyorum bu alışkanlığı.

Ekmek kestim iki kişilik,
Çay koydum iki bardak.
Biri soğudu.
Öteki hâlâ sıcak —
Umarım gelirsin diye.

Gelmedin.
Soğuyan bardağı içtim,
Sıcak olanı bıraktım.
Sabaha kadar durdu orada.
Senin bardağın.
Benim sessizliğim.

Negatif

Gölgen düştü bir yere,
Sen yokken.

Yarım bıraktığın o cümle,
Hiç çekilmemiş fotoğraf,
Üzerinde görmediğim
O nar çiçeği elbise —
Hepsinin bir gölgesi var.

Yaşanmışın sarmaşığı yaşanmamışlar.

Bıraktım bir ara gölgeni —
Gölgesiz durdum bir an,
Tanıyamadım kendimi.
Çünkü gölge çekildiğinde
Ortalık aydınlanmıyor,
Sadece boşalıyor.

Feyza

Ferahlığını özledi kalbim;
kalbim, şimdi yangınında
Esiri olduğum bakışların
değerken gözlerime
Yıldızlar dans ederdi güzel yüzünde;
ay kıskanırken
Zifiri yalnızlık korkardı gülüşünden,
eskiden
Avuçlarımda olmalı ellerin yeniden,
yeniden...

Kiralık Şair

Yine geldin —
Tam da içini düzlediğinde,
Tam da yeni bir şeye yer açtığında.

Bunu biliyorsun, değil mi?
O zamanlamayı.

Duygularını kiralıyorsun —
Evini dağıtıp gidiyorsun,
Anahtarı iade etmeden.

Şair evini boşaltıyor,
Yazıyor seni yeniden —
Kahretsin, yine yazıyor.

Yelken açacaktı,
Sen rüzgârı çaldın.
Arsızlığın aşikâr —
Zamanını seçiyor,

Kapıyı çalmadan giriyor,
Dağıtıp gidiyor...

Ve şair burada kalıyor —
Dağınık ama boş,
Kapıyı kilitlemiyor,
Seni bekler gibi.

Dilbilgisizliği

Neden tatlısın sen bu kadar, Feyza —
Bu devrilmiş bir cümle,
Bak,
Devrik demiyorum,
Devrilmiş diyorum,
Resmen —
Aşkından erimiş,
Sana doğru devrilmiş bu cümle.

Seninkiler de pek şahane sayılmaz
Cümlelerinde arıyorum kendimi,
Bulamıyorum —
Gizli öznelerini bu kadar gizleme,
Jüpiter güzeli.
Yüklemine göm beni.
Yoksa —
Senin cümlelerinde özneler gizli,
Benimkiler sana doğru devrilmiş —
Nasıl anlaşacağız biz böyle.

İyi misin?

Deprem oldu yüreğimde, iyi misin?
Tsunamisi vuruyor göz kıyılarıma
Bir yanım, kaç git diyor uzaklara
Diğer yanımdan haber alınamıyor...
Zihnimdeki tüm kelimeler telaşlı şimdi
Özür dilerim henüz söylenmemişlerden.

Bir pusulayım bugün,
Solum seni gösteriyor.
Bir saatim bugün,
Sen'i çeyrek geçiyorum.
Evet, geç kalmışım yine,
özür dilerim...
Bugün bir şiirim,
Öznesi senli cümleler
topluyorum satırlarıma
Bugün sensizim,
Sana kanıyorum, sen kanıyorum
yine satırlarımda.

Bir terslik var bugünde;
Yaşanmışı hayal ediyor,
Yaşanmamışları özlüyorum bugün.
Hatırlıyor musun ilk göz göze gelişimizi?
Nasıl da patlamıştı kalbim bir volkan gibi
Hatırlıyor musun,
'Ben'i biz yapıp,
mutluluğum olur musun?' deyişimi...
Alacağın olsun 'zaman',
nasıl durmadın o anda!
Yine deprem oldu yüreğimde,
iyi misin?

Koşu Bandı

Uzay boşluğuna bırakıyorum bu sesleri;
Belki var olduğumu hatırlamak,
Belki de sadece hatırlatmak için.
Uzun süredir bir planım yok,
Ne bir istek, ne bir arzu...
Sadece zamanda akıp gidiyorum,
Bir yere varmadan, bir koşu bandı gibi.

Artık kelimeleri de seçemiyorum
Samanlıkta iğne aramak gibi.
Bulacağım kelimelerden korkuyorum,
Ya batarsa canıma iğne gibi?
Belki de bulamamak en güzeli.

İlk defa kendimi anlatmak için değil,
Anlatmamak için yazıyorum sanki.
Saklandım en karanlığa,
Aynada bile denk gelemiyoruz artık.
Yalan yok,

Hiç de özlemedim ya kendimi...

Koşup gitmek isterdim birine
Yüreğim ağzımda son sürat.
Ama yapamadım.

Kıyım

Hangi kelimeye sığınsam,
Ardında sessizliğin pusuda
Oysa ben doğumumu
senin kıyına demirlemiştim;
Yaşanmamış bir ömrün
son gününü bekliyorum şimdi.

Varlığım bürünürken
bir ormanın kıyımına
Köklerimden boşanarak
devriliyorum senin yokluğuna
Dibi görünmeyen
dilsiz bir kuyuya düşüyorum.
Anladım ki içimdeki
bu göç kaçınılmazmış

Kalbimin gördüğü
en acımasız mevsim bu;
Beni bir kadının gözlerindeki

o son güvenden aşağı ittiler
Toprak kucakladı sevgimi.

V. Işığın Ağırlığı

— taşımak, kalmanın bir biçimiydi —

Düşünce Denizimden Boy Veriyorum

Bazen, güzelliğini kaybeden aşkları
düşünüyorum.
Zamanla yitip giden aşklar...
Sebebi hep yaşanmışlıklar.
Gerçek olmak için fazla iyi geliyor
'mutlu sonlar'
Ve som aşk,
Yaşanamayan aşkmış gibi geliyor bana.
Henüz yaşanmışlıklar kirletememiş,
Haliyle ağır çekiyor yarım kalmışlığı.

Ben aşk olsaydım eğer;
Korkmazdım hiç yarım kalmışlıktan.
O, aşık olanların sorunuydu,
Sonuçta ben aşktım.
Tek bir kalpte var oldum
ve devam edebilirdim
O durana kadar var olmaya.

Odacıklarından dolup taşan
tatlı bir rutinle
Acıtırdım canını.

Bazen aşklar,
Yaşanmak istemiyor gibi geliyor bana.
Ne kadar da bencil bu aşklar,
İnsanlar gibi tıpkı.

Aşkını yaşayamayan insanlar,
Yaşayan insanları kıskandı;
Oysa yaşanan aşklar,
Yaşanamayanları...

Dudak Payı

Ne toprağa aitim ne göğe
Suskun tarlada köksüz bir çığlığım,
Tutunmadan olur mu aşk?

Dudak payı bırakılmış sevdayı
Aşk mı sandın yüreğim!
Taşmadan olur mu aşk?

Ölü yıldız tozuna uzanan avucumla
Kül olmayı renk mi sandım?
Tutuşmadan olur mu aşk!

Vasiyet

Yaklaşıp o büyüyü bozma korkusu;
Geçmişin bıraktığı izlerin vasiyeti.
Bu yüzden uzaktan bakarız,
En çok hayran kalınana.

Uzaklaşmak, hiçbir ağacın kabul etmediği
Yabancı bir yaprağın ormana olan kederi.
Bu yüzden uzaklaşırız,
En çok hayran kalınana.

Bir Deli Karanlık

Göğüs kafesim daha da sıkar
Tüm boşlukları kapatır bu gece
Hayallerim sızamaz ötesine
Sıkışıp kalırım çaresiz bir ben içinde
Güneşler içinde simsiyahım yine
Zaman damlar tavan arasından yüzüme
O aktıkça ben dalıp giderim gökyüzüne...

Altı duvar arasından
zihnim çıkar aydınlığa önce
Sonra bedenim ağır aksak takip eder onu
Yıldızların arasında uçar dururum
bir ona bir buna
Ta ki en parlak olanını buluncaya dek
Sonra elimle sımsıkı tutar
Kaçmasını engellemeye çalışırım
Kendimden bile sakınırım,
açamam avuçlarımı

Sonra kendimi sorgularım.
Işığı mı arıyordum yoksa
Onu karanlığa çevirip
kendimden bile saklamayı mı?
Bulamam cevabı,
Usulca dönerim yine karanlığıma
Tavandaki tuğlalar sert gelir,
kıramam...

Sen Olmayı Diliyorum

Kaç doğum günü geçti bu yalnızlıkta?
Artık sayamıyorum.
Öyle güzel yanıyor ki pastanın mumu
Üflemeye bile kıyamıyorum.
İçimdeki ses bizi dilemek istiyor;
yılların alışkanlığıyla,
İlk kez susturuyorum.

Bizli dileklerime veda buseni
kondur hadi!
Bugün biz olmayı değil,
sen olmayı diliyorum.
Hayal eki almamış isminin en yalın hali...
Sen ol sadece!
Ben, olmasam da olur.

Hadi gel, son kez içelim seninle
Fotoğraflarınla şerefe yaptığımız günün
şerefine!

Biraz mezem var sadece,
peynir ve kavun
Gülüşünü getir sen de...

Işıkları kapat gelirken,
Yüzünü böyle daha net görüyorum.
Olmaz ama olur da hadsizlik yaparsa;
Gücenme zil zurna sensizliğime.

Sesinden Dağ Rüzgarı'nı
dinlemek istiyorum bu gece
'Kaderde senden ayrı düşmek de varmış...'
Dediğin yerde;
Bırakmak istiyorum benliğimi...
Sen olmak istiyorum bu gece!
Sen, sadece.

Halley

Sen,
Gözbebeklerimi tutuşturan
bir ışık pınarı…
Yanlış müdahaleydi belki gözyaşları,
Yangını içime körükleyen.

Ruhum yıkanırken,
Güneşin donuşunu izledim
zarafetin karşısında
Takvim sanki 4 Temmuz 92,
Cumartesi günü
Bir bebeğin gözlerini ilk aralayışı.

Keşke —
Bir kara deliğe dönüşebilseydim o an,
Geçip gidemezdin yer çekimimden.

Aptal zamanıma denk gelen
Halley kuyruklu yıldızı —

Heba olurken yokluğunda,
Nasıl dayanırdım bu karanlıkta…

Ömrüm Diyebilmek

Seninle dolmak istiyorum yeniden,
Mümkün müydü
güzelliğinde bir dize olmak?

Ömrümün kısacık bir anında bile
yanında olmak
Ve 'ömrüm' diyebilmek, o kısacık ana

Ne güzeldi

Dizlerine başımı yaslayıp
şarkılar söylemek,
Yorulunca soluklanmak boynunda...

Mümkün müydü

Ne kaynak ne ağız
Sadece sana doğru akan bir nehir
Yatağında kaybolmak vardı —

Terinde eriyen bir tuz tanesi gibi.

Babaannemin Broşu

Yarım asırlık gümüş hafıza,
Başka bir anne kokusunda nöbette.
On beş yıl sonra bir ekranda ansızın —

Tarih bizim için her şeyi fırlatıp atarken,
Bir tek o iğne akıntıya kürek çekmiş,
Paslanmaz çaba, bizi su yüzüne çıkardı;
Demek ki hâlâ
en korunaklı yerindeyim geçmişinin.

Egzotik Kaos

Kırmızıya kayıyor rengin,
İçimde bir çığlık —
boğarak katili oluyorum.

İşte bu yüzden ağırlaşıyor
havanın her soluğu,
Göğüs kafesimin üzerine oturan
Kurşundan bir şehri
Her saniye yukarı doğru itiyorum.

Öylece durabilmek bile,
Üzerime çöken
görünmez bir okyanusun altında
Kemiklerimin kırılmasını engelleme
çabamdır.

Artık ne şehir hafifler ne okyanus çekilir,
Ne de içimdeki çığlık serbest kalır.

Avuçlarımda Yaz Yağmuru

Bebeğim,
fotoğrafına bakıyorum bu gece —
Avuçlarımda biriken ılık bir yaz yağmuru.
Umarım göğüs kafesim tutabilir
Kaçış çabası içindeki bu kalbi.

Nefesimi kesiyor dekolten bebeğim,
Saçlarından ilk defa nefret ediyorum —
Yavaşça yana itmek istiyorum,
Ve düşmek dudaklarımla boynuna.

Anlamıyorum,
Elindeki çay bardağı nasıl erimiyor,
Nasıl dayanıyor ateşine —
Ben burada erirken.

Parmak izlerim silinmeli teninde…
Bebeğim,
sen ateşe verilmiş bir taş gibisin,

Beni yakmanı istiyorum bu gece.

Seni tarif etmek neden bu kadar zor —
Nasıl sığmıyorsun binlerce kelimeye?
Küfürlerin bir şarkı gibi gelebilirdi
bu gece.

Bebeğim, kadınım olmadığın için
hayıflanmak çıldırtabilir beni bu gece.
Bunu yapamam…

Gözlerimi senden alamıyorum,
Bir zamanlar sana sahip olmuştum —
Yazdığım her şeyin
ne anlama geldiğini biliyorum.
Lütfen, serserin olmama izin ver bu gece.

Bebeğim, özlemin taşıyor bu gece —
Tıpkı eriyen bir mumun ardında bıraktığı
ılık damlalar gibi düşüyor tenime,
Sessizce ve sensizce…

Çocuk Kalan Yanım

Bakma ömrün hızla geçişine,
Ben hâlâ seni tanıdığım yaştayım.
Zaman, yokluğunda geçmeyen zaman...
Bu yüzden
yokluğunda çocuk kalan yanım

Gençliğim, en güzel zamanım…
Saçlarımıza düşen kırlarda
düşüp koşalım.
Sonra gece olunca
yine şiirlerde buluşalım
Elbette kırılan kalplerimizin alçısı
olamaz hiçbir şiir,
Olsun…
Biz yine yokluğumuzu
en güzel cümlelerle saralım.

Sadece dikkat edelim,
Kesmesin ellerimizi hayal kırıklıklarımız,

Batmasın sol yanımıza can kırıklarımız…
Ya da bırakalım batsın,
acına bile kurbanım.

Nehir

Sesime karışan sessizliği
Sağır ediyor sanki yüreğimi
Kum saatinin belki son kum tanesi
Vakit varken hâlâ,
Bul diye gülüşlerine sakladım;
Bekletme gülüşlerimi...

Yüzümde gezen gözleri endişeli,
Yoksa gözlerine başka hayal mi değdi...
Akıp gidiyorsun benden bir nehir gibi
Seni tutmaya kollarım yeter mi?

Tenime vuran ılık gölgesi
Henüz soğumadı ayrılığın teri
Akıp gittin benden bir nehir gibi
Seni tutmaya kollarım yetmedi...

Anılar Düş'tü

Düş tüyü bir yastığa düştü başım
(Sana tutunmuştum)
İçim geçti, içinde uyandım
Yeniden sende yazılıyor
Unutulmuş aşkların anıları
Her anımda sen,
Sen her yanımda...

(Affet, bu aralar şıpsevdiyim,
içinde seni bulduğum şarkılara
aşık oluyorum)

Gözlerin derinine çekiyor beni
(Sana tutulmuştum)
Anlamında boğuluyor
hayatın anlamsızlığı
Burada zaman geriye akıyor
Yetişkinliğim oyun alanında
Ayrılmak için çok geç,

Tanışmak için henüz erken.

(Anla, bu aralar melankoliğim,
içinde seni bulduğum anılara sarılıyorum)

Mutluluk,
göz kapaklarımın altına saklanıyor
Korkuyorum açmaya
(Zamanımız daralıyor)
Sen hiç gördün mü bir aşkı kurtaran şiir?
Ben görmedim.
(Kahraman değildi şiirler)
Biliyorum, artık içini ısıtmıyor
Yaksam… olur muydu bir şansım?

Duvarım

Duvarım sana.
Ama biliyorsun nereye vuracağını —
Elinde bir matkap
Yarısı benden yapılma.

İlk değdiğinde
Sevgim döküldü,
Hemen.

İhtimalim direndi biraz —
Değerini biliyordu.

Ama en derinde
Betonlaşmış yalnızlık
Kendi küllerini döven bir örs gibi
duruyor matkabın karşısında.

Antik bir maden sanıyorsun damarlarımı,
Oysa pas pası yedi —

Geriye kör bir köz kaldı.

Duvarım sana.

Umudum

Keşke umudumu almasaydın
Daha yazacağım şiirler vardı
Duygularım öksüz kaldı şimdi
Kelimeler anlamlarını arıyor
Karanlığa ışıkmış, umut...
Anlıyorum, bulamıyorum
Hissizleşiyor gitgide cümleler,
Yüreğime batıyor
Yüreğine dokunamayışları

Keşke dokunmasaydın bize
Bendeki hayalimize.
Yarım bile kalamadım
Azalıyorum gitgide.
Sensiz günler için
Sensizliğimin içine sakladığım
Bir sen vardı,
Umudumla beraber gitmiş
Artık o bile uğramayacak yanıma.

Hayallerim —
Hayal etmeye değmez şimdi.

Tutunduğum son umut dalım kırıldı
D'üşüyorum...
Yokluğuna dayanmıştım oysa,
Umutsuzluğunda yok oluyorum.

Küstah Hayat

Bir bedeni değil, bir yüreği özlüyorum
Akşamdan kalma öpüşleri
yalpalıyor dudaklarımda
Bilseydim eğer gideceğini;
Vermezdim senle aldığım nefesleri…

Bir bedeni yaşıyorum 'ben' dedikleri
Bu ben değil!
Eğer bilseydim bedelini;
Bırakmazdım gururuma son sözleri.

Bir beden büyük geliyor çaresizliğim
Ve hayat:
'Seneye de giyersin' diyecek kadar küstah!
Söylesene sevgili hayat;
Bahar dallarımda solan çiçeklerime
Yazık değil mi?

Elimden Ellerin

Bir şeyi sevmek —
Belki de ona en yakın duran
Yitirilme anıdır.

Tutunmak değil bu,
Tutunurken bile
Parmak aralarından
izlemek süzülmesini.

Kaybettim —
Metruk bir bina içindeki
Ölgün ateşim şimdi.

Hazır değilmişim.
Belki de sevmek bu.
Hazır olmamak.
Yine de tutmak.
Kayıp giderken elimden ellerin,
Bir kez daha sıkmak.

Son kez.

Ve sonra
Açmak elleri.

Açmak elleri.

En zor şiir bu.

Feza

(Adından adımın baş harfi düştü,
sen uzay oldun ben şair)

Sözcükler fezadan düşer,
Ben sadece topluyorum —

Işık yılı uzaktan gelir hepsi,
Vurur yüzüme istemsizce,
Yeniden şekillendirir beni.

Feza bilmez kaybı —
Orada her şey
Zaten kaybolmuş sayılır.

Ben yeryüzüyüm,
Işığı sönmüş olanı,
Çoktan soğumuş olanı,
Kimse bakmadan önce
Avuçlarıma alıyorum.

Geçer üzerimden her şey,
Boşluk dolar ardından —
Yok oluşun içinde
Mukadder bir var oluş filizlenir.

Sözcükler fezadan düşer,
Ben topluyorum sadece.

Suskun

Seni seviyorum —
Bu kadar basit,
Bu kadar imkânsız.
Gözlerim gözlerine bakıyor,
Ve içimde bir şey susuyor.

Seni seviyorum —
Bu kadar basit,
Bu kadar anlamsız.
Sözlerim sözlerine bakıyor,
Ve içimde bir şey susuyor.

Abrakadabra

Soğukluğuna girince alıştığım
yokluğunun denizinde
Her sefer batarken en dibe,
Seni soluyorum can havliyle.

Dalıp gittiğim yerlerden çıkamıyorum,
İstiridyenin içindeki inci gibi
Derinlerde bir yerde, boğuluyorum.

Zamanda, en küçük anında
Sana bulandığım
Herhangi bir an
Nasıl özledim...
Daha ölünebilir bir an olamazdı
mutluluktan.
Ve saçlarının arasından
akıp giderken parmaklarım
Zamanı durduran bir sihirdi,
Abrakadabra

Düşlerim

Geçmiş zaman kipinde
takılı kaldı düşlerim,
Sen vardın hepsinde.
Yine uyku tutmuyor,
bari sen tut beni;
Düşünürken düşeyazdım düşlerimde.

Yüreğimdeki boşluğuna hasretini diktim,
Özlemin kurudu yanaklarımda.
Sensiz günlerime yenisini ekledim
Bir gün doğumu sancısında.

Tozlanmış anılara naftalin yerleştirdim,
Bilmem korur mu
zaman denen böcekten...
Onlar da gitsin istemiyorum
Kalan tek şey senden.

Biliyor musun?

Ben hep kaymayan yıldızlardan
diledim seni,
Onlar daha çoktu.

VI. Işığın Evrimi

— yaşaması için kaçınılmaz olandı —

Yarılma

Herkes güneşe poz verdi çoktan,
Bu negatif, yalnız karanlıkta yıkanıyor —
Sen, sen değilsin artık.

Tanımıyorum bu karanlığı,
İçimde bir kor gibi büyüyen.
Bir doğum sancısı bu;
Suskunluğu, zırhımı delip geçen.

Benden umudunu kesme sakın,
Sevildiğim o sığınağa koşar gelirim.
Ben hep böyleydim doğuştan,
Sahi, hâlâ öyle miyim?

Tanımıyorum bu yeni halimi,
Kendi içimde bir sızıya döndüm.
Bir doğum sancısı bu;
Dilsizliği, göğsümde bilenen.

Koza

Mevsimler geçiyor, evler değişiyor,
insan başkalaşıyor.
Bir gün bakıyorsun;
yabancısıyım dediğin kıyıdasın,
Ezber bildiğin odalarsa seni kusuyor.
Değişim, sormadan sızıyor içeri...

Gömüldüğümüz o loş kozadan
sürgün edildik.
Eti kemikten ayıran bir keskinlikle
eğriliyor vakit,
Sırtımızdaki taze yaralardan
kanat çırparken
Bir kelebeğin rüyasıyızdır umarım.

Manifesto

Karahindibasını üflüyor,
Bozulmuyor elinde —
Nefesi yetmiyor belki,
Belki orada değil.
Zihnimde nefes alan
Renksiz bir rüya belki —

Neyse ki rüzgâr esiyor,
Tohumları geçiyor üzerimden,
Polen oluyor şiire —
Sen arkası dönük ve umarsız,
Zifiri karanlığında gölgeyim.

Ve bu an —
Milyarlarca andan oluşan,
Milyarlarca yıl sürmüş gibi
Bir an sürüsü.

Gece güneşi parlıyor arkada,

Atmosfersiz bir dünyada —
Işık var, hayat yok,
Uzakta yanan solgun yıldız.

Saçları kabarıyor —
Abartılı ve patavatsız,
İçimdeki duyguların
Dışarı taşan hali.

Hale gibi topluyor ışığı,
Karanlığa rağmen —
Yaslanmıyor sırtım
Hayat ağacıma,
Onun kadar uzakta.

Ve bu yara —
Milyarlarca yaradan oluşan,
Milyarlarca yıl kanamış gibi
Bir yara sürüsü.

Döngü

Göz göze geliyoruz
Neyse ki dili yok duvarların
Rahatsız ediyor gece bakışmaları
Akrep ve yelkovan buluşmayı bekliyor
Bugün, dünden daha uzun
Yarından kısa

Hissizleştiğini hissediyor son kez
Dalından düşüyor çürümüş bir umut
Umut oluyor toprağa
Kısır bir döngü hayat
Yok olmadan var olamıyor

Sonlar her zaman erken
Yaşan(a)mayanlar hep güzel
Beklemeler uzun ömür kadar
Gelmeyişleri bir sigara kadar kısa

Aslında,

Zaman bir kalp yanılsaması
Hayat, sihirbaz
Aşk, sırrı çözülmüş eski bir sihir
Ve bu bizi şaşırtmıyor
Kısır bir döngü, hayat
Hep aynı numarayı deniyor.
(ve bu bizi yoruyor)

Kayıp Koordinat

Sensizlik
O dar boğazda,
Nefessiz yüzmek —
Kör bir nehrin
Denizi araması gibi
Varamam.

Sensizlik
Bir adres,
Ne sokağı
Ne kapı numarası olan —
Bir adımda varıp
Bin adımda uzaklaşamam.

Sensizlik
Bir inanç,
Tanrısız geçen her gecenin
Sabahını seninle açan —
İnkâr etmek,

İnanmaktan daha çok yorar.

Lebiderya

Bazen, o yılları yaşadım mı
Yoksa hayal ürünü müydü
Kestiremiyorum.

Bir yumak gibi sarmalanmış
Bütün o beyhude yıllar —
Hatırlamak istiyorum
Seninle.

Denizin dudağında
Uzun bir yürüyüşe çıkalım —
Kıyılarında durabilir,
Boy verebilir ya da
Derinlerinde kaybolabiliriz
Seninle.

Gelirsen eğer,
Bir orman filizlenir
Denizin dudağında —

Hiç dönmeyebiliriz.

Opera House

Şiirle kirletmek istemiyorum bu şarkıyı
Anlamını bilmediğim bütün kelimeler
Doldurmalı dizeleri
Bildiklerim kifayetsiz.

Bu şarkıyı duyduğumda
Ölecekmişim gibi hissediyorum —
Ama ölmeden önce
Bir kez daha sarılmam gerekiyor sana.

Sarılamıyorum.
Ve sana sarılamadıkça
Dikenli teller acıyor yalnızlığıma
Yine de sarılıp hafifletiyor acımı

Bu şarkıyı hatırladığımda
Gözlerim doluyor, sırtımda bir ürperti
Nefesim kesiliyor...
Nefes ol bana.

Bu şarkıyı duyduğunda
Dolaşacak mıyım damarlarında
Hissedecek misin sen de beni
Bu şarkıyı duyduğunda…

Huzurun Beni

Sol kolunda beni var huzurun,
Sağ kolunda huzursuzluğun çivisi.
Sonsuzluktan da öte —
Bitecek ruhumun bu bitmez yarası**.**

Eğreti

Güzelliği aradım,
hep seni işaret ediyordu.
Seni tanımak değil niyetim, hatırlamak.
Ruhun ruhuma değiyor
gizde saklı bir mucize gibi;
Dokunuşunla içimde genişliyor
yepyeni bir evren.

Dünyada somut bir yankı bu dizeler.
İki eğreti ruhuz, yine de merak etme;
Sonsuz olacağız,
o mavi elbise yırtıldığında.

Fezaest

Sana yazıyorum
Son nefesimi vermeden önce
Son şiir yazılır gibi

Beynimden ve kalbimden
öyle saf bir acı akıyor ki
Bir araya getirdiğim kelimeler
şiir değil ölüm oluyor.

Saçlarına dokunamadığından beri
Ben kayboldum, sen feza
Şiirler yazarak
Boşluğuma anlamlar yüklüyor,
Doldurmayı başaramıyorum.

Seninle olsaydık —
Fezanın hâkimi olacaktım,
Şimdi başıboş dolanan gezegen gibi
Yıldızlararasında savrulup duruyorum.

Fezaest oldum,
Bildiğim dil yetmiyor
seni anlatmama
Yenilerini uyduruyorum.

Senden gelen bir güzel söze
Ellerim terliyor hâlâ
Yanaklarımda kır çiçekleri açıyor,
İçimde bahar ferahlığı
Kilometrelerce uzakta
ama evimin içinde
Işığın mercekte kırılıp
rengârenk olduğu
Sımsıcak bir yakınlık
Bükülerek toplanıyorsun odağımda
Yanımda, her zaman olduğundan
daha uçsuz bucaksızsın
Alabildiğine sensin her yanım
Her yanım; alabildiğine sen…
Dağlar, okyanuslar, ormanlar;
avucunun içine sığıyor

Gözlerin bir kıta
Bakışların okyanus derini
Ve sen dünya oluyorsun,
Dünyam...

Sonsuzluğuna büyüleniyorum —
Nefret ediyorum aynı anda
Yine de değişmedi
Senden güzel bir şey duyduğumda
Dünyanın en mutlu insanı olma huyum

Sağ işaret parmağımdaki kare yüzük —
Sen görmemiştin hiç.
Her dokunduğumda seni hatırlatan
Bir nesneden ibaret
Seninle ilgili olmayan
Her şeyde seni bulduğum gibi

İlk gördüğüm anda
Ruhuma iliştirdim seni
Her gün yeni bir çengelli iğne
tutturuyorum

Ve delik deşik olurken ruhum

Seni tutuyorum

Tutamazken ellerini...

İlhamı Beklerken

Yıllar yol olmuş,
Susamış toprak sana çoraklaşmış.
Parmak ucunda geç ki yollarımdan
Ürkmesin içimin o ilk kar sessizliği.

Olur da yazamazsam,
Kar tanelerinin
saçlarımıza konduğu yerde
Buluş benimle —
Sessizce oturup; ilhamı bekleyelim.

Zarif Sızı

Seninle konuşurken
Yüreğim şükür namazında
Bu anı cebime koyup kaçsam —
Zamanın böyle hızlı akması,
Ne zarif sızı seninle.

Demek ki gerçekten
Bir ömür geçirsek,
Yarın öleceğiz.

Kurduğum Sen

Yokluğunda verdiğim nefesi
Özleminde aldım —
Yokluğuna alışmanın,
Alışkanlığım olmasına alışamadım.

Telefona gelmeyen o bildirim —
Kaç kez gelir gibi hissettim, saymadım.

Olmadı, yapamadım —
İçimde seni yaratmasam
Sensizliğe nasıl dayanırdım.

Yüzeye Çıkmak

Balinaların nefes almak için
Yüzeye çıkması gibi —
Ciğerlerime hava doldurmak gibi
Seni görmek.

Denizin köpüğünde yükselirken
Seni izlemek —
Saçlarından süzülüp
Teninde sendeleyen damlaları
takip etmek.

Sabırla öpmek tenini,
Zamanın mağrur akışına
meydan okumak —
Bin kere sevişip,
milyon kere susamak
Ve doyamamak milyar kere…

Kuantum Aşk Dolaşıklığı

Sımsıcak gülüşünün önüne serdim
sırılsıklam aşıklığımı
Kurur sandım, daha da ıslandı!
Duygularım böyle benim
mazur gör karışıklığımı
Alt tarafı aşk bu, ne sandım
kuantum dolaşıklığı mı?

Kabullenmiyor ruhum bugün
yokluğuna alışıklığımı
Aç göğüs kafesini, yüreğim kanatlandı!
Özlemişsindir sen şimdi
benim sırnaşıklığımı
Doktor dedi sen vitamini eksikliği
etkilemiş bağışıklığımı

Saklıyorum epeydir aynalardan
kırışıklığımı
Kabul et artık, bu adam yaşlandı!

Sensiz yıllar istifledim
hisset sıkışıklığımı
Alt tarafı aşk bu, ne sandım
kuantum dolaşıklığı mı?

Kabul ediyorum senle var olan
sarmaşıklığımı
Hayat ağacım…
Bu adam hep sana sarıldı!
Yokluğunda bavula kaldırdım
kendimle barışıklığımı
Alt tarafı aşk dedikleri yoksa
kuantum dolaşıklığı mı?

Ödünç

Ben böyle şiirler yazarım
Bir fotoğrafa bakıp
Karesinde poz veririm bazen.
Girip bir insanın kalbine,
Yazarım içindeki şiirleri.
Bazen bir kelimenin yalnızlığında
Cümle olmayı beklerim.
Köklerimden kalkar bir ağaç olurum,
Nefes olurum yorgunluğuna;
Bazen dalga olur,
Köpük bırakırım kıyına.
Mıknatıs olur çekerim bir gün,
Ağır, yorgun, paslanmış yanlarını.
Arada bir de trafik lambası olur,
Bozulup kalırım kırmızıda.
Bir gün ay olup ödünç yanarım
Kusarım hislerini.
Duvar olurum,
Susarım şiirlerimi.

Sonra bir sigara olur,
Dökerim küllerimi.
Ve belki bir arpa tanesi —
Beklerim güvercinimi...
Ben böyle şiirler yazarım hep.

Toprak ve Yağmur

Gözyaşına nazlanır mı bulutlar
Toprak yükselir mi yağmura Kerem gibi
Öleyazarken seni miadıma
Yorgun aşklar huzur bulur mu kokunda?

Zamana Muhalif

Zihnimde parlayan o kristal top,
Adımla kırıldı, yollar silindi.
Varmak bir yüktü, durmak bir hesap,
Yürüdüm, menzilin bağları çözüldü.

Hiçbir yere ait olmadığım gün,
Yeryüzü altımda özgür bir şiir.
Ne bir hedef var önümde ne bir dün,
Ruhum o sonsuz boşlukta demlenir.

O gün bugündür, ayaklarım hafif,
Yürümek, varmaktan büyük bir itiraf.
Zaman bir pranga, dünya bir tarif,
Adımlarım artık zamana muhalif.

Taptaze

Gökada tozları
henüz bir anne karnına doluşmamışken,
Biz seninle
boşluğun en dik yamacında oturup,
Varoluşun ilk tıkırtısını dinliyorduk.

Öyle bir zamansızlıktasın ki,
sen daha doğmadan önce bile
ben seninle yarınları yaşıyordum.

Yerçekimi kırılıyor,
kemiklerimiz hafifliyor şimdi.
Hücrelerimize sızan
bu antik ve vahşi sarhoşluk,
Bizi milyarlarca yıllık bir uykudan
uyandırıyor.
Seninle yaşlanmak,
zamanı bir hap gibi yutup

ölümün kendi takvimini şaşırmasını
izlemek.

Ve tırnaklarımızla kazıyoruz
asırların kireçli gövdesini;
Bize dayatılan o çizgileri tek tek silerek,
Kendi kıyametimizin ortasında
taptaze kalıyoruz.

Kır

Sıradan bir günün pürüzsüz
uyuşukluğunda
Beliren o keskin yabancılaşma…
Kaskatı kesilen gerçekliğin
Çaresi yok kırılmaktan başka.
Ve insan;
Sınırlarını koruyacak kadar mağrur,
Kendine mesafeli bir tanık.

Kır gerçekliği, akıt zamanın gri kanını,
Görünsün özün, daha da başkalaşma…
Sonsuz renklere bulanmanın
Çaresi yok kırmaktan başka.
Ama insan;
Duvarlarını yıkamayacak kadar hayran,
Kendine tutkulu bir sanık.

Hiçliğin Yansıması

Sevgilim,
Yine aynaya bakıyorsun, ben yansımana
Dalgınlığında kulaç atışını seyrediyorum
Sana alıyorum iki nefesten birini.

Gidiyoruz,
Gittiğimizi sandığımız yerle
Vardığımız yer apayrı.
Yakınlaşıyoruz uzaklaşırken bile.

Ölüyoruz,
Karşılıklı ölüyoruz bu gece.
Öpüşemiyoruz madem…
Ölüşüyoruz; ne asil bir gece!

Yok oluyoruz,
Yokluğundan doğuyor sonsuzluğun.
Çatlağından sızıyor çürüyen köklere,
Tanımadığım dillerde yankı oluyorsun.

Hiçleşiyoruz,
Hiç olmadığımız kadar.
Sevgilim...
Bak, dünya silindi arkamızda;
Artık ne ayna var ne de yansıma.

Zaman,
Hoyrat bir misafir çocuğu
Dağıtırken hiçliğimizi
Sen saçılacaksın yüzlerce yıl sonraya
Başka bir aynadan, yansıyacaksın sevgilim

Töz

Kimileri toprağa karıştı bedenleriyle,
Kimileri de gökyüzüne, düşünceleriyle.
Bizse bir patlamayla saçıldık
evrenin göğsüne;
Yıldız tozundan yıldız tözüne...
Parçalanırken bile 'bir' kalarak
Ne güzel var olduk biz
ve ne güzel yok olduk.

Işığın Nefesi

Bir gün biri okuyacak bu şiiri —
Adını bilmeden,
Yüzünü bilmeden,
Saçlarını hiç görmeden...
Rüzgârın ses tellerine sineceksin.

Bir yaprak kıpırdasa,
Senin sesindir artık.
Bir fırtına kopsa, senin yürüyüşün;
Dağılacak evrenin nefesine varlığın.

Sana gelirken yaşadığım heyecanı
kuşanacak belki biri.
Birileri kavuşacak,
Birileri biz olacak...
Ve sen, bu şiirin bittiği yerde
Esmeye başlayacaksın.

Enkaz

Ateşkes ilan ettik, kurşun kaldı içimde,
Savaş bitmişti oysa
bacaklarım dönmedi eve.
Ardından tek damla yağmur düştü,
tutmadı toprak,
Gemiler dolusu un kalkarken limandan,
Kıyıdaki çocuk çoktan ölmüştü, açlıktan.

Yâd-ı Meçhul

Hislerin ayağında bir taş
denize atıyorum.
Uzaktan bakıyorum bize —
Hâlâ güzeliz ilk günkü gibi.
Ve zarif... Yok olurken bile.
Seni hiç unutmayacağım
hiç tanımamış gibi.

İçindekiler

I. Işığa Düşüş

Güneşten Merhaba 2
Kıvırcık 4
Kahve Buharı 6
Kapısız Oda 8
Alakan 10
Hayalet Lavanta 11

II. Işığın Coğrafyası

Neyleyim Bursa'yı 14
Susamlar Kadar Çok 19
Unutma İsmimi 21
Gri 23
Köşe Başı 25
Titrer 26

III. Işığın Kırılışı

Fon 28
B/iz 29
Karahindiba 32
Sonbahar Hesabı 34

Pencere 35
Sonbahar Süsü 37
İltihap 38

IV. Işığın Gölgesi

Kırmızıya Çalıyor Mürekkebim 41
İyot Kokusu 43
Mor Atlas 44
Aşk: İyileşmeyen Bir Şiir 45
Doyamadım 47
Gece Kahvaltısı 51
Negatif 52
Feyza 53
Kiralık Şair 54
Dilbilgisizliği 56
İyi misin? 57
Koşu Bandı 59
Kıyım 61

V. Işığın Ağırlığı

Düşünce Denizimden Boy Veriyorum 64
Dudak Payı 66
Vasiyet 67
Bir Deli Karanlık 68
Sen Olmayı Diliyorum 70

Halley 72
Ömrüm Diyebilmek 74
Babaannemin Broşu 76
Egzotik Kaos 77
Avuçlarımda Yaz Yağmuru 78
Çocuk Kalan Yanım 80
Nehir 82
Anılar Düş'tü 83
Duvarım 85
Umudum 87
Küstah Hayat 89
Elimden Ellerin 90
Feza 92
Suskun 94
Abrakadabra 95
Düşlerim 96

VI. Işığın Evrimi

Yarılma 99
Koza 100
Manifesto 101
Döngü 103
Kayıp Koordinat 105
Lebiderya 107
Opera House 109
Huzurun Beni 111

Eğreti 112
Fezaest 113
İlhamı Beklerken 117
Zarif Sızı 118
Kurduğum Sen 119
Yüzeye Çıkmak 120
Kuantum Aşk Dolaşıklığı 121
Ödünç 123
Toprak ve Yağmur 125
Zamana Muhalif 126
Taptaze 127
Kır 129
Hiçliğin Yansıması 130
Töz 132
Işığın Nefesi 133
Enkaz 134
Yâd-ı Meçhul 135

Yazarın Notu

Şiir benim için eskiden kelimelerle oynadığım bir oyundu. Şimdi ne olduğunu bilmiyorum. Bu kitap, o bilmemenin altı bölümüdür.

Bazı insanlar vardır; gördükten sonra kelimeler başkalaşır. Onları gördükten sonra dünyanın geometrisi değişir — duvarlar genişler, tavan yükselir, nefes almak kolaylaşır.

Bu kitabı yazan ben değilim yalnızca. Bir kısmı o ışık, bir kısmı o gölge, bir kısmı aralarında kalan sessizlik yazdı.

Bu sayfaları okuduğunuz için teşekkür ederim.

Şiirlerin sizde bıraktığı izleri, hissettirdiklerini ya da eksik bulduğunuz noktaları benimle paylaşmanız beni çok mutlu eder. Olumlu veya olumsuz tüm düşüncelerinizi bekliyorum.

Sevgi ve esenlikle…

Mail: fezaest@gmail.com
Twitter/X: @fezaest yiğit feza

Işık gelir, geçer. İnsanlar da.
Bıraktığı renkler değişir, duyguların tadı başkalaşır.
Siz değişirsiniz.
Bir bakmışsınız — kelimeler yetmiyor, sığmıyorsunuz yeryüzüne.
Tam o anda başınızı kaldırıyorsunuz.

Çünkü gökyüzü, yeryüzünün keşmekeşinden kaçan ruhların
mabedi ve en güzel avuntusudur.

Biri kopardığı karahindibasını üfler bir gün, tohumlar gider —
başkasının gökyüzünde yıldız olur.
Ben de üfledim şiirlerimle; sizin gökyüzünüz olması dileğiyle.